

Om Palestinafrågan

Ur *Fjärde Internationalen* 3-73

»Vi måste ha klart för oss att det inte finns plats för båda folken i detta land... Vi kommer inte att kunna nå målet att vara ett självständigt folk om araberna är kvar i detta lilla land. Enda lösningen är ett Palestina – åtminstone västra Palestina (väster om Jordanfloden) utan araber... Och det finns bara ett sätt att flytta araberna härifrån till de angränsande länderna, att förflytta dem allesammans. Inte en by, inte en stam bör lämnas kvar.»

R. Weitz, sionistisk ledare, under många år ledare för Jewish Agencys koloniseringsdepartement. Anteckning i hans dagbok, 1940.

»Abdel Hakim marscherade bort med sin bataljon som hade fått en uppgift i striden vid Deir Suneid. Innan han avreste gav han mig en summa på 1.000 engelska pund, vilka lämnats i hans händer. Med dessa pengar skulle jag köpa så mycket ost och oliver som jag kunde. Våra fronttrupper hade inga extra ransoner och i frontlinjen kunde de inte få någon varm mat. Ingen hade tänkt på hur man skulle förse frontlinjens trupper med extra ransoner. Man gav oss 1.000 pund och beordrade oss att köpa ost och oliver.

Jag köpte all ost och alla oliver jag kunde få tag på i Gaza. Mitt hjärta sprängdes när jag tänkte på soldaterna som angrep starka positioner utan vapen, med sin bara kropp, och som sedan tvingades sitta i ett hål och äta ost som råttor. Vi köpte all ost och alla oliver vi kunde få tag på för de 1.000 pund man kastat åt oss. Men för varje slag ville mitt hjärta ropa: Detta är inget krig.»

Gamal Abdel Nasser, minnen från det första Palestina-kriget.

»...när FN antog resolutionen om att dela Palestina i två delar bröt Självständighetskriget ut, och det var tur det. I detta krig inträffade två mirakler: Vi fick territoriella vinster och araberna flydde.»

R. Weitz, september 1967.

Jon Rothschild

Hur araberna drevs ut ur Palestina

Sionismens grundläggande mål och perspektiv

Den sionistiska ideologin är en mångskiftad struktur, där den ena mystifikationen omger en annan mystifikation som omger en annan mystifikation. I dess inre finns den centrala illusionen: att världsjudendomen utgör en enda nation och att denna utspridda nation har lidit ett systematiskt förtryck just därför att den spridits ut.

Om man väl accepterat denna grundläggande premisser följer några slutsatser helt logiskt: Antisemitismen kan då bara bekämpas genom att man »samlar in de landsflyktiga» i den utspridda nationen och sålunda tar bort själva grunden för förtrycket. Man upprättar då en judisk nationalstat »lika judisk som England är engelskt». Varje kamp mot antisemitismen som inte har som mål att upprätta en judisk nationalstat blir då utopiska strävanden; i bästa fall missriktade, i värsta fall katastrofala. Judarnas intresse som judar förenar dem och överflyglar klasskillnaderna. Konflikter mellan judar måste underordnas kampen mot den icke judiske förtryckaren.

Redan innan den stora judiska koloniseringen började i Palestina var den sionistiska rörelsens inflytande över arbetarrörelsen i Östeuropa helt igenom reaktionärt. Man uppmanade de judiska arbetarna att avstå från klasskampen och ena sig med judiska kapitalister och judiska småborgare mot goyim (icke-judarna). Och genom att överge kampen mot antisemitismen, eftersom den ändå var hopplös, motarbetade man inte bara judarnas intresse som judar. Man stärkte också indirekt den reaktionära ideologins grepp över de icke-judiska arbetarna eftersom antisemitismen var ett av de viktigaste elementen i de härskande klassernas försök i Östeuropa att splittra arbetarklassen och rikta de icke-judiska arbetarna och bönderna mot judarna som syndabockar.

Den sionistiska rörelsen fortsätter än i denna dag att spela en reaktionär roll. Och detta även om det inte skulle ha bött några araber i Palestina.

Men kärnan i de sionistiska mystifikationerna leder också till en annan serie slutledningar: Att de icke-judiska innevånare som bor på den jord som skall tillhöra den judiska nationalstaten måste skaffas bort på ett eller annat sätt; att alla medel som leder till detta mål är rättfärdiga, eftersom den inhemska befolkningen i detta land, genom själva definitionen, är en del av de allmänna förtryckarna av judarna.

Som Weitz – och många andra sionistiska ledare – så klart hävdade kunde staten Israel endast byggas upp om de palestinska araberna försvann. En sådan förflyttning av araberna var en viktig del i tillämpningen av det sionistiska programmet och varje sektor av den sionistiska rörelsen – också den »yttersta vänstern» – har erkänt nödvändigheten att genomföra detta program och de har också handlat därefter.

Förflyttningen av Palestina-araberna var i början en gradvis process. Men 1948 blev den plötslig och snabb. Hur snabbt den nu skedde kan bäst visas genom statistiken: I början av 1949 fanns det inom den nyskapade israeliska staten omkring 133.000 araber. På samma jordområden hade det i november 1947 bött över 800.000 araber. Denna lilla förändring i befolkningsammansättningen är det »mirakel» som Weitz talade om 1967. Hur detta mirakel skedde är värt en närmare undersökning, ty därigenom kan vi inte bara se rötterna till oktoberkriget utan också dra en serie politiska lärdomar om sionismens natur, arabstaternas karaktär och »stormakternas» roll – lärdomar som fortfarande är lika giltiga.

Den sionistiska koloniseringen av Palestina

Den sionistiska koloniseringen av Palestina var en ovanlig form av kolonisering och den fick också ovanliga resultat. De sionistiska ledarna var i första hand inte intresserade av att utnyttja den inhemska befolkningens arbetskraft, att omvandla »infödingarna» till ett proletariat som utsögs av judiskt kapital. Det sionistiska programmet innebar en »normalisering» av den judiska »nationen». Det innebar att man skulle skapa ett judiskt proletariat likaväl som en judisk bourgeoisie och en judisk småbourgeois i Palestina.

I andra kolonier flyttade kolonialisterna den inhemska befolkningen, krossade den inhemska kulturen och det egna samhället och förvandlade sedan den inhemska befolkningen till ett proletariat som utnyttjades i ett ekonomiskt system som ägdes och kontrollerades av kapitalisterna. I sådana situationer är klassdominansen och den nationella dominansen' parallella fenomen och ägarklassen är lika med kolonialisterna, medan arbetarklassen består nästan enbart av »infödingar».

Men när Palestina-araberna ersattes med judiska arbetare, integrerades de inte som arbetare i judisk-ägda ekonomiska företag; de drevs helt enkelt bort, uteslöts från det ekonomiska livet (och naturligtvis från det politiska livet) inom den judiska sektorn. Deras platser togs över av judar.

Den gradvisa förstärkningen av denna kolonialism skedde under tre paroller som blev grundpelarna i den sionistiska rörelsen i Palestina ända från det koloniseringen började till staten Israels upprättande och därefter.

Parollerna var: Kibush hakarka (erövra landet), kibush haavoda (erövra arbetet) och t' ozteret haaretz (bruka jorden).

Orden låter vackra. Men de döljer en grym verklighet. Erövring av jorden innebar att man skulle skaffa sig så mycket jord som möjligt.(lagligt eller på annat sätt) från de arabiska ägarna och att ingen jord som ägdes av judar kunde säljas eller arrenderas eller på annat sätt överlåtas till araberna. Erövring av arbetet innebar att judisk-ägda fabriker och jordbruk enbart skulle utnyttja judisk arbetskraft i högsta möjliga grad. I själva verket bildades Histadrut, som i dag försöker se ut som en fackförening i Israel, med syfte att skapa en judisk arbetarklass genom att bojkotta det arabiska arbetet. I några fall kunde det hända att judiska kapitalister tvekade om man skulle betala de högre löner som de judiska arbetarna i allmänhet begärde. (i förhållande till araberna). I sådana fall gick Judiska nationalfonden in och betalade ersättning till kapitalisterna för att kompensera skillnaden.

Att bruka jorden innebar i praktiken att den arabiska produktionen bojkottades av de judiska kolonisterna som endast fick köpa varor från judisk-ägda jordbruk och affärer.

För att visa att dessa tre paroller i själva verket var sionismens dagliga praktik i Palestina räcker den med att citera David Hacoheh, ledare för Golda Meirs parti, medlem i det israeliska parlamentet under många år och ordförande i dess försvarsutskott och utrikesutskott. I november 1969 höll Hacoheh tal inför Mapai-partiets sekretariat och förklarade:

»Jag minns att jag var en av de första av våra kamrater som åkte till London efter första världskriget...Där blev jag socialist...När jag anslöt mig till de socialistiska studenterna – engelsmän, irländare, judar, kineser, indier, afrikaner –fann vi snart att vi alla förtrycktes av engelsmännen. Och t o m här, i dessa små sammanslutningar, tvingades jag avskilja mig från mina vänner på frågan om den judiska socialismen. Jag tvingades försvara det faktum att jag inte ville ha några araber i min fackförening, Histadrut; försvara att kvinnorna inte fick handla i arabiska affärer, försvara det faktum att vi hade vakt vid fruktgårdarna för att hindra att arabiska arbetare från att få jobb där...att hålla bensin över arabiska tomater. att angripa judiska kvinnor på marknaderna och krossa de arabiska ägg som de hade köpt, att höja *Keriin Kayemet* (Judiska Fonden) till skyarna för att den sände Hankin till Beirut för att köpa jord från effendi (feodala jordägare) och köra bort fellahin (arabiska bönder) från jorden. Att köpa dussintals *dunam* av en arab, det var tillåtet, men att sälja en enda judisk *dunam* till en arab var strängt förbjudet; att utnämna Rotschild, denna inkarnation av kapitalismen, till socialist och till vår »gynnare» – att göra allt detta var inte lätt. Och trots att vi gjorde det –vi hade kanske inget annat val – kände jag mig inte lycklig över det.» (Återgivet i den israeliska dagstidningen *Haaretz* 15 november 1969 och citerat i *The Other Israel – the Radical Case Against Zionism*, Arie Bober, ed., Garden City, New York: Doubleday, 1972, paperback.)

Man får hoppas att Palestina-araberna som blev offer för denna politik känner sig tröstade av Hacohehs gripande samvetsqual; bekännelserna kommer 40 eller 50 år för sent, men bättre sent än aldrig.

De tre grundpelarna i programmet innebar sammantaget att man byggde ett judiskt samhälle i det arabiska Palestina, ett samhälle som parallellt utvecklade sin egen administration, press och sina egna väpnade styrkor. Det stöddes ursprungligen av den engelska imperialismen, vilken såg det som ett vapen mot den arabiska självständighetsrörelsen; och det stödde i sin tur det engelska kolonialväldet i Palestina till dess den judiska enklaven var tillräckligt stor och mäktig för att kräva sin egen självständighet.

Denna punkt nådde man efter det andra världskriget, särskilt under 1947-48 när *Yishuv* – det judiska samhället i Palestina – blev den sionistiska staten Israel.

Palestina delas

En vanlig missuppfattning som medvetet sprids både av sionistiska propagandister och av den västerländska kapitalistiska pressen är att den »första omgången» i den arabisk-israeliska konflikten började den 15 maj 1948, dagen efter det att staten Israel grundades. Då skulle arabiska arméer från Egypten, Transjordanien och Syrien ha invaderat den nya staten med målsättningen att utplåna den judiska befolkningen.

Ingenting stämmer. 1948 var knappast den »första omgången» och arabledarnas aggressiva uttalanden hade ingenting gemensamt med deras verkliga avsikter eller än mindre deras verkliga förmåga. Men dessutom är det inte ens samt att kriget började i maj 1948. När de arabiska arméerna den 15 maj gick in i Palestina hade ett totalt krig pågått i åtminstone en månad; ett intensivt inbördeskrig mellan judar och Palestina-araber hade pågått sedan november 1947.

En andra missuppfattning som vanligen går hand i hand med den första är att den sionistiska armén var avsevärt mindre och helt underlägsen de arabiska »horderna» och att den sionistiska staten stod inför en fullständig utplåning under de strider som pågick från mitten av maj till slutet av 1948. I själva verket utgjorde de judiska stridsstyrkorna åtminstone 70.000 man (vissa uppskattningar säger 100.000 man) medan de totala styrkor som arabstaterna ställde upp inte var fler än 40.000 och möjligen närmare 30.000.

Vidare hade den judiska statens säkerhet säkrats allra senast i början av juni. De resterande striderna gällde snarare hur mycket den nya staten skulle expandera och den beslätade frågan om hur många araber det skulle finnas inom dess gränser. Arabledarnas oförmåga att övertrumfa den sionistiska staten i antal mobiliserade trupper består än i dag trots den enorma skillnaden i befolkningssiffror. Palestina-araberna spelade nästan ingen roll alls i kriget 1948; de var passiva åskådare vilkas öde avgjordes av styrkor som inte stod under deras kontroll. Också det är ett förhållande som råder än i dag.

Yishuv var avsevärt starkare, om än numeriskt mindre än Palestina-araberna, efter andra världskriget. Den snabba utvecklingen inom den judiska ekonomiska sektorn i Palestina, det stora antalet judiska invandrare som kom till Palestina under 30-talet och under tiden efter andra världskriget, den skolning som de judiska ungdomarna hade fått genom att kämpa med de allierade och den intensiva utvecklingen inom *Yishuv*s administrativa strukturer (den sionistiska stat apparatens föregångare), allt detta sammantaget gjorde att judarna fick en position där man inte bara kunde utöka det område som stod under judisk kontroll. Man kunde också utmana den brittiska regeringen i frågan om kontrollen över hela Palestina.

Palestina-araberna levde under helt andra förhållanden. Mellan 1936 och 1939 hade de deltagit i en revolt mot utländsk dominans, en revolt som svept fram över både Palestina och Syrien och knutit upp mellan en tredjedel och hälften av den brittiska armén under dessa år. Nederlaget i 1936 års revolt – till stora delar ett resultat av dess halv-feodala islamiska teokratiska ledning – gjorde att palestinierna atomiserades, demoraliserades och avväpnades.

I slutet av andra världskriget inledde den sionistiska rörelsen en omfattande militär kampanj, som huvudsakligen bestod av terroristangrepp på de brittiska ockupationsstyrkorna. Den brittiska imperialismens och den sionistiska rörelse styrkor, som så länge varit parhästar, kom i konflikt med varandra när sionistledarna krävde att det brittiska mandatet över Palestina skulle upphöra och att man skulle upprätta en självständig judisk stat.

»Eftersom de arabiska massorna förblev i kampens periferi», skriver Nathan Weinstock, ledare för den belgiska trotskistiska rörelsen, i sin bok *Le Sionisme contre Israel*, den bästa bok som finns om den arabisk-israeliska konflikten, »fick konflikterna mellan Yishuv och britterna karaktären av en revolt från kolonistörernas sida mot metropolen. Den judisk-engelska konflikten efter kriget har därigenom vissa likheter med Boerkriget.»

I slutet av 1947 förde den brittiska regeringen upp Palestinafrågan i FN med hopp om att kunna internationalisera frågan men samtidigt få rätt att bevara sitt mandat. Men britterna hade försvagats av kriget och stod inför en stigande självständighetsrörelse i andra kolonier. De kunde inte hindra FN från att ta ifrån dem Palestina. Den 29 november 1947 antog FN en resolution med rösterna 33 mot 13 (med stöd av både den sovjetiska och den amerikanska delegationen) för att dela Palestina i två stater, en arabisk och en judisk. Dessa skulle ha några lösa band som aldrig närmare specificerades.

Resolutionen om att dela landet var en seger för den sionistiska rörelsen, eftersom man nu fick möjlighet att skapa en judisk stat. Om kring 54 procent av Palestinas jord överlämnades till den judiska staten. Inom detta område fanns det ungefär 498.000 judar och 407.000 araber. Den arabiska staten skulle bestå av omkring 45 procent av Palestina med en befolkning på ungefär 725.000 araber och 10.000 judar. Staden Jerusalem (105000 judar, 100.000 araber) skulle vara en separat internationell zon. Resolutionen krävde att de brittiska trupperna skulle dras bort från Palestina senast den 1 augusti 1948 och att de två staterna skulle uppstå senast den 1 oktober 1948. Vardera staten skulle bestå av tre angränsande delar »sammantvingade i en fientlig omfamning som två ormar som slogs mot varandra» som den engelske författaren George Kirk uttryckte det.

Sionistledarna insåg att delningen endast var en partiell eftergift för deras krav och att den i sig var otillräcklig. Judarna utgjorde bara drygt 50 procent av befolkningen i den judiska staten. Med tanke på det högre födelsetal som araberna hade skulle judarna snart bli en minoritet i den judiska staten, även om man tog hänsyn till en ökad judisk invandring. Och det var naturligtvis oförenligt med själva tanken på en stat som var »lika judisk som England är engelskt».

Delningen bekräftade i stor utsträckning bara formellt ett redan fullbordat faktum på så sätt att ett judiskt samhälle med ett utvecklat nationellt medvetande och en välstrukturerad statsapparat redan existerade i Palestina. Men detta faktum hade ännu inte nått tillräckligt långt eftersom 400.000 araber klängde sig fast vid det territorium som tillerkänts judarna.

Det direkta problem som sionistledarna därför stod inför var dubbelt: att eliminera kärnan av de 400.000 araber som fanns inom den judiska statens område och utsträcka gränserna för staten så mycket som möjligt. Delningen var bara ett steg för att erövra hela Palestina. Sionistledarna började arbeta för att nå detta mål från och med slutet av 1947. De hjälptes i sitt värv av USA-imperialismen, Sovjet byråkratin, det brittisk-kontrollerade Arabförbundet och Palestina-arabernas reaktionära ledning. Det är därför inte förvånande att sionisterna lyckades. Något »mirakel» var det i alla fall inte fråga om.

1948 års krig börjar... 1947

I november 1947 upphörde Irgun Zvei Leumi, en sionistisk militärorganisation med flera tusen medlemmar med sina terrorangrepp mot den brittiska ockupationsmyndigheten. I stället började man genomföra »repressalier» för antisionistiska handlingar från Palestina-arabernas sida. De senare saknade en organiserad ledning och oroades alltmer av sionismens växande styrka i Palestina och av hotet om FN:s uppdelning av landet. De började alltmer uttrycka sitt motstånd mot den sionistiska koloniseringen genom odifferentierade angrepp på judar. I detta

uppmuntrades de av den palestinska religiösa ledningen, de »gamla överhuvudena» som hade sin ledare i den förre muftin i Jerusalem och hans kusin Abdel Kader el-Husseini.

Irgun utnyttjade dessa incidenter för att starta en omfattande »repressalie»-kampanj. Den bestod huvudsakligen i att man angrep byar som man misstänkte dolde dem som var ansvariga för de anti-sionistiska aktionerna. Man angrep också byar som inte kunde misstänkas för detta, enbart med syfte att »statuera ett exempel». Irgun-kampanjen hade en dubbel effekt. Å ena sidan påbörjades en process – sedermera avsevärt utökad – att terrorisera Palestina-araberna för att senare få dem att fly hals över huvud. Å andra sidan stimulerade det arabiska motangrepp mot judiska kolonister, och detta gjorde att klyftan mellan judarna och araberna skulle bestå, vidgas och fördjupas.

Ett exempel var Irguns bombattack mot arabiska arbetare vid Haifas oljeraffinaderi den 31 december 1947. Sex personer dödades och dussintals sårades i angreppet. 19 judiska arbetare dödades och många sårades när de arabiska arbetarna stimulerades av sina egna reaktionära ledare att slå tillbaka.

Exemplet med Haifas oljeraffinaderi är viktigt. Detta företag var ett av de få i Palestina som anställde både judiska och arabiska arbetare. Det hade t o m förekommit ett visst samarbete mellan dem, en utveckling som inte uppskattades av vare sig sionisterna, de arabiska reaktionärerna eller den brittiska regeringen. Irguns terrorraid och motreaktionerna gjorde en gång för alla slut på denna samverkan.

I januari 1948 hade Irguns terrorkampanj – som Haganah, de »officiella» väpnade styrkorna inom den sionistiska rörelsen såg genom fingrarna med – fyllt sin uppgift. Konflikten linjer framträdde nu klart; möjligheten till judiskt-arabiskt samarbete hade krossats, Palestina-araberna fick nu lära sig vad den sionistiska terrorn innebar.

Händelserna under de senaste 25 åren gör att många har svårt att tänka sig ett judiskt-arabiskt samarbete ens som en möjlighet. 1947. Men sanningen är annorlunda. Den stora kärnan av den judiska invandringen till Palestina efter andra världskriget var inte en »ideologisk» invandring, där medvetna sionister anlände för att köra ut araberna. I stället bestod den av tusentals »displaced persons» som med nöd och näppe hade överlevt den nazistiska katastrofen och som nu reste till Palestina för att det inte fanns något annat alternativ. I själva verket gjorde den sionistiska rörelsen ingenting för att tvinga USA-regeringen att öppna dörren för flyktingarna och de t o m motsatte sig en öppen invandring.

Här är ett exempel på den sionistiska attityden. Det är hämtat ur ett brev från David Ben-Gurion till den sionistiska exekutiven, daterat den 17 december 1938:

»Storbritannien försöker skilja flyktingfrågan från Palestina-frågan. De stöds i detta värv av anti-sionistiska judar. Flyktingfrågans omfattning kräver en omedelbar, territoriell lösning; om Palestina inte absorberar dem, kommer något annat område att göra det. Sionismen är i fara. Andra territoriella lösningar – som förvisso kommer att misslyckas – kommer att kräva enorma penningssummor. Om judarna tvingas välja mellan att rädda judar från koncentrationsläger eller bidra till ett nationellt museum i Palestina, då kommer barmhärtigheten att bestämma och hela folkets energi kommer att kanaliseras mot att rädda judarna i olika länder. Sionismen kommer att avföras från dagordningen, inte bara för världsoptionen i Storbritannien och USA, utan också för den judiska allmänna opinionen. Om vi tillåter att flyktingfrågan skiljs från Palestinafrågan, då riskerar vi att förlora själva grunden för sionismens existens.» (Citerat efter *The Other Israel*, s.171).

Någon åtskillnad gjordes nu inte. Flyktingarna fick inte komma till USA eller Storbritannien. Den antisemitiska alliansen mellan imperialismen och sionismen gjorde att flyktingarna kunde avgränsas från Västerlandet och man försåg sålunda sionisterna med en avsevärd del av människomaterial för den nya staten.

Men det fanns en andra sida i flyktingfrågan. Om de judiska invandrarna hade haft möjlighet till samarbete med araberna och gemensamt kämpat för ett självständigt Palestina, då hade sionismen varit i nästan lika stor fara som om flyktingarna fått komma till USA istället. Att skapa fiendskap mellan jude och arab, att krossa varje försök till samverkan (som i Haifa), det blev en av sionismens målsättningar. Denna målsättning hade man gemensamt med den engelska imperialismen, vars mål var att bevara sitt välde i Palestina med motiveringen att dess upplysta soldater behövdes för att hindra de arabiska och judiska vildarna från att slakta varandra. Det är en beprövad teknik som regeringen i London i områden som ligger betydligt närmare. Den teokratiska palestinska ledningen hade naturligtvis inget att vinna på arabisk-judisk samverkan och inte heller regimerna i Egypten, Transjordanien, eller Irak. Alla dessa regimer hade praktiskt taget installerats med hjälp av brittiska bajonetter.

Resultatet blev en ständig serie rasmord som i första hand framlockades genom sionistiska terrorgång och som i sin tur besvarades av araberna som stimulerades av sina reaktionära teokratiska ledare, medan den engelska imperialismen gav hjälp till än den ena och än den andra sidan och bevarade en ständig blodsutgjutelse.

De enda som kunde vinna på detta komplicerade spe: var de sionistiska ledarna, de var överlägsna i fråga om vapen och organisation och använde sin överlägsenhet för att omvandla de judisk-arabiska sammandrabbningarna i slutet av 1947 till en total terror mot Palestina-araberna. I slutet av 1947 hade Irguns och Haganahs angrepp på arabiska byar blivit en epidemi och 1948 års krig hade i praktiken redan börjat.

Det andra stadiet: Qawuqjis inmarsch och 'Plan D'

I januari 1948 gick *Jaysh el-Ingadh* (Befrielsearmén) under ledning av Fawzi el-Qawuqji in i Palestina över Jordanfloden. Qawuqjis styrka uppgick till ungefär 5.000 man av vilka 1.500 var palestinier. Styrkan stod under ledning av Arabförbundets kontor i Damaskus och de måste godkänna varje aktion som Qawuqji företog sig.

Jaysh el-Ingadh kunde omöjligt vända den militära situationen. Ärkereaktionären Qawuqji ville inte mobilisera Palestina-arabernas massor i kampen mot sionismen. Styrkan var dessutom dåligt utrustad av Arabförbundets ledare, som enbart såg den som ett bihang till dess diplomatiska försök att stoppa delningsbeslutet. Den var mest lämpad för statiska försvarsaktioner och nöjde sig också med att blockera vägen mellan Tel Aviv och Jerusalem och isolerade på det sättet den judiska enklaven i Jerusalem och genomförde sedan terrorattacker på judiska kolonier.

Haganah koncentrerade sig under perioden mellan december 1947 och mars 1948 på att konsolidera sina ställningar i de judiska områdena, förbättra kommunikationslinjerna och ockupera de flesta städerna. Under februari och mars intensifierades striderna, vilket man kan se från statistiken över döda och sårade:

Mellan 30 november 1947 och 1 februari 1948 dödades sammanlagt 864 personer (427 araber, 381 judar och 56 engelsmän) och 1.941 skadades (1.035 araber, 725 judar och 181 engelsmän). Under enbart februari månad dödades 1.378 personer och över 6.000 skadades.

I början av april 1948 gick Haganah till offensiven. Denna offensiv var känd under kodnamnet 'Plan D'. Dess uttalade målsättning var att »vinna kontroll över områden som tillerkänts den judiska staten och försvara dess gränser och de judiska kolonier och den judiska befolkning som fanns utanför dess gränser, mot en reguljär eller halv-reguljär fiende som opererar från baser utanför eller innanför den judiska statens gränser.»

13 militära kampanjer genomfördes under 'Plan D', åtta av dem utanför det område som tillerkänts den judiska staten. Den 1 april började Haganah en offensiv mellan Tel Aviv och

Jerusalem. Längs vägen angrep man arabiska byar, drev bort befolkningen och sprängde husen för att vara säkra på att de inte återvände. Inom en vecka hade mellan 10.000 och 15.000 araber blivit flyktingar.

Samtidigt med Haganahs kampanj trappade Irgun och Sternligan – en annan sionistiska halvmilitär gruppering – upp sin terror mot arabiska byar. Den 12 april slog de till mot byn Deir Yassin, som hade ställt sig utanför kriget och vägrat tillträde till palestinska arabiska styrkor i ett försök att undvika sionistiska repressalier. Men till ingen nytta. Irgun och Sternligan avrättade 254 av byns obehövade invånare – män, kvinnor och barn – och kastade ner kropparna i en brunn. Till och med Irguns ledare, Menachim Beigin – då och då kabinettsminister i den israeliska regeringen – medgav sedermera att byn Deir Yassin inte var ett militärt mål och att denna massaker som hans gangsters hade begått avsåg att främst skapa panik bland de palestinska bönderna som inte hade några försvarsmedel

En liknande massaker begicks den 29 april i Katamon, en del av Jerusalem. Medan Haganah genomförde 'Plan D' och Irgun och Sternligan trappade upp sin terror, utnyttjade Haganahs ledning alla propagandamedel för att tvinga araberna att fly. I Galileen, ett »tungt» arabiskt område, distribuerade Haganah flygblad undertecknade av distriktets kommandant. I dem sade man att »alla som inte önskade detta krig måste fly med sina kvinnor och barn för att vara säkra på att få behålla livet. Detta kommer att bli ett grymt krig utan barmhärtighet eller medlidande.»

Under de första två veckorna i maj gjordes angrepp i norra Galileen. Under april och i början av maj angreps stora städer och de togs över av Haganah. Den 18 april tog man staden Tiberias; 5.000 araber flydde. Haifa togs den 22 april; över 50.000 araber tvingades fly. En vecka senare intogs Jaffa. Acre föll i början av maj. När Abdel Kader el-Husseinis styrkor likviderades i staden Qastel, upphörde de palestinska styrkorna att spela någon som helst roll i striderna. El-Qawuqi slöt en »gentlemens' agreement» med Haganah om att han inte skulle stödja sin rival el-Husseini. I mitten av maj var Jaysh el-Inqadh inte längre en effektiv styrka; den saknade både pengar och ammunition.

Den 14 maj 1948 proklamerades staten Israels självständighet. Vid den tiden hade över 250.000 Palestina-araber redan blivit flyktingar; Haganah höll kontrollen över alla de områden som tillerkänts den judiska staten utom Jerusalem och några sektorer i Negevöknen. De svaga, dåligt organiserade och felaktigt ledda palestinska trupperna hade fullständigt eliminerats i striden. Och allt detta skedde innan de »utländska» arabarméerna gick in i landet.

Arablegionen träder in på scenen

Militärt sett kom arabernas sista möjlighet att hejda den växande katastrofen i Palestina när Arablegionen – den brittiskt utbildade styrka som stod under ledning av Kung Abdullah i Jordanien (Kung Husseins farfar) – gick in i striderna den 15 maj. Samtidigt med Abdullahs inträde, gick en egyptisk styrka in i söder och vissa syriska trupper angrep på den norra fronten. Antalet trupper på fältet var ungefär lika stort. I allmänhet hade arabarméerna en viss överlägsenhet i fråga om vapen och tung utrustning.

Men problemet var politiskt. Den effektivaste arabiska styrkan av Abdullahs Arablegion. Den kunde driva ut Haganah ur Jerusalem och orsaka svåra förluster för fienden. Men dessa målsättning var inte att krossa staten Israel och den gjorde aldrig några försök att ta de områden som tillerkänts Israel. Som man senare avslöjat, hade Abdullah t.o.m. bedrivit hemliga förhandlingar med en medlem av den högsta ledningen för sionismen, en viss Golda Meyerson som sedermera hebreiserade sitt namn till Golda Meir.

Huvuddraget i avtalet mellan Meyerson och Abdullah var att Arablegionen skulle få ockupera och sedemera inkorporera Västbanken i Transjordanien, dvs det som skulle ha blivit huvuddelen i den palestinska arabiska staten.

Detta avtal gjorde att Meyerson och Abdullah fick beteckningen »vänliga fiender», ett öknamn som i arabvärlden nu används om Meyerson-Meir och Abdullahs sonson, slaktaren i Amman. Abdullah mördades sedemera av palestinier – inte helt oförtjänt.

Den första fasen i det arabisk-israeliska kriget 1948 slutade med en vapenvila som trädde i kraft den 11 juni och som varade till den 7 juli. Medan FN försökte »medla» i konflikten, arbetade de sionistiska ledarna för högtryck med att konsolidera sina ställningar, erhålla nya vapen och öka inflödet av judiska invandrare till Palestina.

Antalet nya invandrare uppgick till 30.000. Vapnen kom från USA och Tjeckoslovakien. Kreml hade nämligen beslutat stödja grundandet av den sionistiska staten eftersom Stalin uppenbarligen trodde att den skulle minska den brittiska imperialismens inflytande i arabvärlden. Det finns inga bevis för att någon arabisk regering gjorde några som helst försök att stärka sin militära ställning under den månadslånga vapenvilan. Den 9 juli, när striderna åter började i stor skala, kunde den israeliska armén kasta in nästan 100.000 man som hade tjeckoslovakiska och amerikanska vapen. De arabiska trupperna var högst hälften så stora.

Den andra fasen i det arabisk-israeliska kriget varade tio dagar. Under denna tid lade de sionistiska styrkorna ytterligare 1000 km² till det område man nu kontrollerade. 14 arabiska städer och 200 byar i det område som tillerkänts den judiska staten togs nu över; 112 byar i den arabiska delen ockuperades. Vägen till Jerusalem öppnades. När den andra vapenvilan trädde i kraft efter tio dagars offensiv, hade araberna uppenbarligen förlorat kriget.

Vapenvilan skulle nu bli permanent – trodde man. Men i oktober förde den israeliska armén in 15.000 man i Negevöknen och angrep den egyptiska armén. Nya väpnade kolonier – »Nahal» – upprättades i truppernas fotspår i Negev. En liknande kampanj startades i det centrala Galileen, där resterna av Qawuqjis styrkor nu sopades bort. Arablegionen och de syriska trupperna på norra fronten undvek nya strider och lät de israeliska styrkorna koncentrera sig på den egyptiska armén.

I december 1948 och januari 1949 gick den israeliska armén mot Gaza och mot Akabaviken, söder om Negev. Striderna slutade den 7 januari. Den 24 februari undertecknades ett eld upphör-avtal mellan Israel och Egypten; vapenvilan trädde i kraft med Libanon i mars 1949, med Transjordanien i april och med Syrien i juli. »Självständighetskriget» var över.

Några slutsatser och lärdomar

Palestiniernas flykt, som redan hade fått avsevärda proportioner före maj 1948 fördubblades under perioden juni -november. Uppskattningsvis mellan 400.000 och 500.000 palestina-araber drevs från sina hem när den israeliska armén svepte fram genom Galileen och delar av Västbanken. Över 700.000 palestinier lämnade sina hem mellan april och december 1948. Några av dem flydde under svår förföljelse från Irgun eller Haganahs »officiella» trupper. (Skillnaden i uppträdande mellan de två enheterna var inte så lätt att upptäcka). Andra flydde när de sionistiska styrkorna närmade sig deras byar; man hade inte glömt vad som hände i Deir Yassin. Andra flydde helt enkelt därför att det var krig i deras byar, ett krig som de inte kunde delta i. Så de flyttade på sig, såsom civila bönder alltid gjort när deras fält invaderas av främmande arméer. De hoppades kunna återvända när kriget var över. Men detta var ett nytt sorts krig. De bönder som flytt från byarna för att slippa kriget upptäckte att de aldrig kunde komma hem, att deras fält blivit delar av landet Israel, att deras hus ockuperats av främlingar, att de hade förklarats vara »frånvarande jordägare» och att deras ågor hade exproprierats.

Den israeliska staten blev drygt 6.000km² större än det område som tillerkänts staten i FNs delningsplan. Omkring 5.000 km annekterades av Transjordanien, som nu blev kungadömet Jordanien. Palestinierna spreds över hela arabvärlden; majoriteten av dem slog sig ned i stora läger i Jordanien, Syrien och Libanon. Där lever de fortfarande.

Palestina-araberna hade varit åskådare i det krig som bestämde deras öde. De drevs bort av den israeliska armén, de förrådes av arabregimerna, de lurades av den engelska imperialismen, de ignorerades av byråkraterna i Kreml. Och i bakgrunden stod USA-imperialisterna, de som skulle ta hem den största skörden.

Palestinas öde bestämdes av den sociala strukturen och av regimerna i de omgivande arabländerna. Palestina-araberna kunde inte försvara sig mot den sionistiska och imperialistiska aggressionen främst på grund av den neo-koloniala karaktären på regimerna i Syrien, Egypten och Irak. Ledningen för dessa länder gav palestinierna en otillräcklig militär assistens och ett anti-judiskt, reaktionärt politiskt program som avsåg att skapa största möjliga enhet i det sionistiska lägret. Den 15 maj 1948, den dag som de arabiska arméerna gick in i Palestina, utfärdade ex.vis Azzam Pascha, generalsekreterare i Arabförbundet, ett uttalande som återgavs vida omkring; det spreds överallt, både i dagstidningen *el-Ahram* i Kairo och *New York Times*: »Detta kommer att bli ett utrotningskrig och en oförglömlig massaker som man kommer att minnas tillsammans med de massakrer som begicks av mongolerna och korsriddarna.» Så talade ledaren för en organisation som samtidigt låg i hemliga förhandlingar om att dela Palestina mellan den sionistiska staten och kungadömet Transjordanien.

Palestina-araberna har fått lida för denna rasistiska, reaktionära demagogi och de får fortfarande lida liksom massorna i hela arabvärlden.

»Miraklet» med palestiniernas flykt var inte alls något under. Det var ett oundvikligt resultat av den imperialistiska kontrollen över arabvärlden och de arabiska härskande klassernas bankrutt.

Palestinafrågan som sådan »löstes» genom kriget 1948. Men detta sätt att lösa frågan förde bara upp den till en annan nivå. Istället för Palestinafrågan, fick vi den arabisk-israeliska frågan. Oktoberkriget är det senaste uttrycket för detta problem, som inte kan lösas inom Palestinas gränser, utan endast i arabvärlden som helhet. Lösningen kommer först när de krafter som skapade detta problem – imperialismen, sionismen och den arabiska reaktionen och de nationalistiska ideologierna som föds av dem alla tre – krossas genom den socialistiska revolutionen i hela området.